

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια καί προπληρωτέα, έν 'Αθήναις, δραχμαί 10. — Έν ταις έπαρχίαις δραχμαί 11. — Έν τῷ έξωτερικῷ φράγκο χρυσῷ 15. — Δι καταχωρήσεις κατ' αποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Έκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 7 'Ιανουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΑΡΙΘ. 10

ΧΟΡΟΣ

Άφιροῦται εἰς τὸ καλᾶτι

Μισόγδυτα, λαχταριστὰ, τὰ στήθια τρεμουλιάζουν
Καί μὲ πλμυρὸν ὄσν τρομαχτὰ πετιοῦνται περιστέρια
Τὰ δύο τους κίτρολέμονα... Μὲς' ἑστῆς καρδιακῆς φωλιζῶν
Χιλιᾶδες πόθοι... κ' ἡ μκτικῆς χυτὰ πετοῦν ἀστέρια !...

Μιλοῦν ἑστὸ βᾶλς ἀμίλητα καρδιακῆς ζευγαρωμέναις . . .
"ὦ ! πόσα λέει πότερα τ' ἀρείλι ποῦ σωπκίνει ! . . .
'Στοῦ βᾶλς ἀπάνω τὰ φτερά πετοῦνε μεθυσμένας.
Κι' ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ μυαλὸ ἑστὰ πόδια κχτεβκίνει . . .

Διαμκντοσπιθεβόλημα τὰ μᾶτις σου θκμπόνει . . .
Στρηφογυρνᾶς κ' ἠλεκτρισμὸς γλυκὰ σὲ γαργαλίζει . . .
Τὸν ὄμο τὸν ἀπρόπλαστο, ὄσν κόρακας τὸ χιόνι,
Τὸ μαῦρο χέρι σου θκρρεῖς καί πιότερο ν' ἀσπρίζει . . .

Βαρκούλαις μὲς' ἑστὰ κύματα ποῦ χύν' ἡ ἀρμονία
Τὰ ζέγη φεύγουνε, πετοῦν καί χάνονται, μὰ πάλι
Μπροστὰ σου χύνονται γοργὰ ἑστὸ βᾶλς τὴν τρικυμία
Καί πάλι ξαναχάνονται μὲς' ἑστὸ χοροῦ τῆ ζάλη . . .

Τὸ ἕνα τ' ἄλλο κυνηγᾶ, μὰ μυστικὰ κρατιέται
Δεμένο ἀπ' τοῦ μουσικοῦ τὸ μαγικὸ δοξάρι,
'Στὸ γύρνα γύρν' ἀναπνοὴ μ' ἀναπνοὴ φιλιέται . . .
Καί κἀνει τόσους ὁ χορὸς ἀπὸ μονοὺς ζευγάρια ! . . .

Χορεύετε ! . . . Πικροῦ χορὸς ἑστὴ φύσι βασιλεύει !
Χορεύουν οἱ πλανήταις μας, χορεύουν οἱ κομήταις,
'Ἡ γῆ μας βᾶλς αἰώνιο ἑστὸν οὐρανὸ χορεύει,
Χορεύουν οἱ ἀξέγνωστοι ελεύθεροι πολίταις,

Χορεύουν ὄσοι ἴδεσαν γερὰ τὸ γάδαρό τους,
Χορεύουν οἱ τρανοὶ, τρανοὶ, χορεύουν βκπιληᾶδες,
Μὰ τὸν παρὰ γιὰ τὰ βιολιὰ φορτόνουν ἑστὸ λαὸ τους
Κι' αὐτὸς βασιᾶ τὸν ταμποραῖ ὄσν τὸ γλεντοῦν ἀγάδες !

Ήραμπαγᾶς.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

"Η

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

— Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ —

Έκτακτον ἔργον ἐξόχου Γάλλου μυθιστοριογράφου, ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπιγραφήν, ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες. προσεχῶς, ἐν ἐπιφυλλίδι. Διὰ τὴν γράψην τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, ἔφαγε τὰ νεύματα του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὰ γεγονότα ἐξ ὧν ἐμπνέεται εἶνε πρόσφατα καί πολλὰ τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ὑπαινίσσεται θὰ ζῶσιν εἰσέτι. Πλοκὴ ἀμίμητος, περιπέτειαι ὄλων ἀπροσδόκηται, γοργότης διαλόγου καί δύνκμις δράσεως διακρίνουσι τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἐκτυλίσσονται σκηναὶ φωτογραφηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν Ὀθωμκνῶν βίου. Ἡ μετάφρασις αὐτοῦ θὰ γείνη, ὄσω τὸ δυνατόν, εἰς γλώσσαν ἀπλουστεράν καί καταληπτὴν τοῖς πᾶσι.

Θέλομεν ὄλος ὁ λαὸς νὰ νερῶσῃ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εβώλησις δόξης καὶ τιμῆς, ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς. Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἰσοζυγίου ἤναψε πυρετὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κυβερνήτου ἡμῶν καί μὲ ὄ,τι ἔρομεν καί δὲν ἔρομεν προσπαθεῖ νὰ κχταστήσῃ ἰσοσκελῆ τὸν ἀνισοσκελῆ μας προῦπολογισμόν. Εἰς ὄλα βλέπει τὸ χρῆμα καί μόνον τὸ χρῆμα. Έρομεν παλαιὰ ἱστορικὰ τηλεβόλα, τῶν ὁποίων τὸ τουρκοράγον στέμιον τσακίς, ἤστραψε κ' ἐβρόντησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, καί πυρετωδῶς ἔσπευσε νὰ τὰ πουλήσῃ εἰς τινὰ βελγικὴν ἑταιρείαν ὄσα ὄσα, κουταροῦ—παζάρι, ὡς πράγματα ἀνήκοντα εἰς μουφιούζην τινὰ. Δὲς κ' ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ μὰ ὄρ' ἀρχήτερα τῶν ὄχληρῶν αὐτῶν μαρτύρων τῆς δόξης ἡμῶν, μετὰ τὴν ἀποιομὴν τοῦ Νισάρ Ἰμιγιάλ, παρὰ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὸν Γεώργιον, καί τὰ ἐπώλησε μὲ μεγάλην ὑποτίμη-

σιν, ἐνῶ σήμερον ἡ τιμὴ τοῦ χαλκοῦ ὑπερεδιπλασιάσθη εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς. Δὲν ἐφρόντισε τοῦλάχιστον τοιαῦτα μνημεῖα δόξης νὰ τὰ πούλησῃ ἀκριβὰ, καθὼς ἐπώλουν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν των οἱ λεβέντηδες πυροβοληταὶ οἵτινες τὰ ἐχειρίσθησάν ποτε. Τίς οἶδε τώρα τί θὰ καταντήσῃ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χυτήρια τὸ κανόνι τοῦ Μεσολογγίου ἢ τὸ πυροβόλον τοῦ Μιχούλη; Ἴσως ἔλασμα σιδηροδρόμου κατὰπιεζόμενον ὑπὸ τῶν τροχῶν ἀμαξοστοιχίας ἢ κώδων καθολικῆς τινος ἐκκλησίης εἰρηνικὰ καὶ θεοφοβούμενα καλῶν τοὺς εὐσεβεῖς εἰς τὸν ναόν. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἐσεβάσθημεν τὰ μνημεῖα τῆς χθελινῆς ἡμῶν δόξης, δικαίον μὴ προσδῶμεν εἰς ἀσεβέστερας πωλήσεις, ζητοῦντες μυστηρίῃ διὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, διὰ τὸν Περθευῶνα καὶ διὰ τὰ ὑπολειπόμενα τοῦλάχιστον ἀρχαῖα ἡμῶν νομίματα δίδοντες αὐτὰ εἰς χεῖρας ξένας ἀσφαλεστερας τῶν ἰδικῶν μας; Ἐμπρός! Ἀλλὰ οὐρα! ἀλλὰ ντοῦε! ἀλλὰ τρέ! εἰς ὅλα, ὑπὲρ τοῦ ἰσοζυγίου. Ὀρίστε, κύριοι εἰς τὴν ὀριστικὴν διάλυσιν τοῦ καταστήματος!

Οἱ παπᾶδες μας χθές.—Μεθ' ὅλας τὰς αὐστηρὰς διαταγὰς τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου, ὅστις διέταξεν ἵνα μόνον ὁ ἱερεὺς ἐκάστης ἐνορίας ἀγιάζῃ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Φώτων τὰς οἰκίας τῶν ἐνοριτῶν του, πανστρατιᾷ ἐκίνησεν ἡ τῶν παπᾶδων φάλαγγξ ἐκ πάσης ἐνορίας κατὰ τῶν ἐνοριτῶν καὶ μὴ ἐνοριτῶν αὐτῆς. Αὐτὸ πλέον καταντᾷ ἐνοπλος ἐπαιτεία! Τί κατάστασις εἶναι αὐτῇ, ἐνῶ ἔχεις πλέον ἐκπληρώσει τὸ καθιερωθὲν καθῆκον καὶ ἡσπᾶσθης, εἴτε πλυμένον εἴτε ἄπλυτον, τὸ χεῖρ τοῦ παπᾶ σου καὶ ἡγιάσθης παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔρριψες τὸν ὀβολόν σου εἰς τὴν ἀγλαστούραν του νὰ ὑψίστασαι ἄλλεπάλληλον ἐπιδρομὴν παπᾶδων ὠπλισμένων μὲ τῆς ἀγλα-

στούραις των καὶ ὡς Ἰορδάνην ποταμὸν μὴ στρεφόμενων πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς τὴν δεκάραν, — ἀλλὰ κατακλιζόντων τὴν οἰκίαν σου; Ἢ μὴπως, διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἀμαρτίας, εἶναι ἀνάγκη πολλῶν ἀγιασμῶν καὶ δὲν ἰσχύει εἰς καὶ μόνος;

Ξεῖνε καὶ κ. νῆγε. — Δὲν τῆς πιάνει καθόλου τῆς Ἀθῆνας μὲς τὸ χιόνι. Μὲ τέτοιο ἥλιο καὶ μὲ τέτοιο οὐρανὸν, τὸ χιόνι ἔστα βουνα τῆς εἶναι μέγα τυπογραφικὸν λάθος τῆς φύσεως. Ἀλλ' οἱ κυνηγοὶ δὲν συμμερίζονται τὴν γνώμην αὐτὴν. Καὶ ὅταν λέγωμεν ὅτι δὲν τὴν συμμερίζονται οἱ κυνηγοὶ σημαίνει ὅτι δὲν τὴν συμμερίζεται κανεὶς. Διότι ἐν Ἀθῆναις ὅλοι εἶναι κυνηγοὶ καὶ τοῦτο τὸ ἀπέδειξε, διὰ χιλιοστὴν φορὰν, τὸ χιόνι τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ἕως σήμερον δὲν ὑπῆρξεν ἴσως ἐν Ἀθῆναις ἄνθρωπος, μεγάλος ἢ μικρός, χωρὶς ν' ἀμαρτωθῇ διὰ τὸ κυνήγι. Ἐβλεπετε σμήνη κυνηγῶν παντοῦ καὶ ἤκουεσ τουργεὶ ἀπὸ τὰ δεκατέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ ποικιλία τῶν κυνηγετικῶν ὄπλων ἦτο παράδοξος. Ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καρραβίνκι τοῦ Βερναρδάκη ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ὁθωνος, αἱ ἕποια τρώγουσ τρία τέσσερα δράμια μπρρούτη, σισγανέδες τοῦ 21 ἀποροῦντες καὶ αὐτοὶ πῶς ξεκρεμιζοῦνται, διὰ νὰ φονεύσουσ ταίχλας ἀντὶ Τούρκων, καὶ εἶδομεν παιδί ἀρματωμένον μὲ κουμποῦρα τοῦ ἱππικοῦ ἀπὸ ἐκείναις τῆς παληαῖς, διὰ νὰ φονεύσῃ σπουργίτικα σημηνηδὸν ἐπὶ κοπρίας βόσκοντα καὶ μακκρῶς αὐτὴν ραμφίζοντα, διότι δὲν ὑπόπτειον ποτὲ ὅτι καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πτωχοῦ τῶν πουλιῶν λαοῦ θὰ ξεσπάσῃ ἡ κυνηγετικὴ φαίριγμα, ἐνῶ τόση ἀριστοκρατία του προεκάλει τὸν διὰ τουρκερισμοῦ θάνατον. Ἐκλήθη, βλέπετε, εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἡ τελευταία ἡλικία. Δέκα ἐτῶν παιδιὰ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον δουρηθῶν κατὰ τῶν περωτῶν διπόδων. Ἰ-

3 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ» — 3

ΜΟΥΚΤΑΡ ΚΑΙ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Στεφάνου Ξένου).

Ἀλλ' ὅταν ἐν πράγματι ἦναι εἰς τὴν ἀπόλυτον κατοχὴν μὲς, τί μὰς μέλει διὰ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὴν θέλῃσίν του; ἄλλως τε ἡ Φροσύνη θὰ ἦναι γυνὴ πλουσιωτάτη, ὁ σύζυγός της ἔχει ἄπειρα κτήματα, ὁ Μουκτάρ θὰ ἐξεκένωσεν ὅλους τοὺς θησαυρούς του, ὅλην τὴν προῖκα τῆς συζύγου του, ἐνώπιόν της, ἡ κατοχὴ της ἄρα ἔχει διπλὴν ἀξίαν. Ὁ Μουκτάρ πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὡς καλῶς ἐπληροφόρηθην, ἐζήτησε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν ἰουδαῖον τραπεζίτην μου ἑκατὸν πουγγία γροσιῶν, τὰ ὁποῖα οὗτος καίτοι γνωρίζει ὅτι εἶναι υἱός μου, τῷ ἤρνήθη (1). Ὁ κόσμος ὅλος γνωρίζει περισσότερον ἐμοῦ τὰ οικονομικά του. Ἐὰν ὁ ἀνόητος οὗτος ἐξακολουθῇ νὰ βαδίζῃ οὕτω, τάχιστα θὰ καταστρέψῃ καὶ ἐμέ. Θὰ μὲ στοιγίσῃ περισσότερα τοῦ Βέλιου τῶν Σουλιωτῶν καὶ ὅλου τοῦ κατηραμένου τούτου βιλαιτιῦ τῶν Ῥωμηῶν, διότι πῶς δύναμαι νὰ ἀ-

κοῖσω διασυρόμενον τὸ ὄνομά μου, . . . Θὰ ἀναγκασθῶ καὶ πάλιν νὰ πληρώσω τὰ χρέη του.

Ἰπὸ τοιούτων διαλογισμῶν κυριευθεὶς ὁ Τεπελενλῆς ἀφίκετο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης εἰς τὸ σημεῖον, ἀφ' οὗ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου ἐπαυλὶς τοῦ πολιτάρχου Καβούρ ἐφάνετο καθέτως ἀπέναντί του· φῶς ἀμυδρὸν ἐν τινι τῶν παραθύρων τῆς ἐπαύλειος ἔκαμε τὸν γέροντα τύραννον νὰ σκιρτήσῃ.

— Ἄρα γε ἐκεῖ εἶναι ὁ κοιτῶν τῆς Φροσύνης;

Τοῦ Βάγια αἱ συμβουλαὶ διήλθον πολλακίς τοῦ πνεύματός του καὶ ἀνεχαίτιζον πρὸς στιγμὴν τὰ βήματά του· αἴρνης ἐν τινι τῶν ὀρητικῶν ἐκείνων στιγμῶν τῆς νευρικῆς του ἐξάψεως, τῶν τόσῳ χαρακτηριζουσῶν ὀλόκληρον τὸν βίον του, ἀνέκραξε.

— Καϊκτῆ, καϊκτῆ, γκέλ!

Ἦτο ἐκεῖ ἐν μόνον πλοιάριον· οἱ πορθηεῖς ἐκωπηλάτησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σατράπου. Προσεκάλεσε τὸν Ὁμέρ Βριώνην καὶ τοὺς ἄλλους δύο συνοδοὺς, εἰσηλθὼν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ διέταξε τοὺς πορθηεῖς νὰ κατευθυνθῶσι πρὸς τὴν νῆσον.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διάπλου οὐδεμίαν ἀντήλλαξε μετὰ τῶν συνοδῶν του λέξιν· ὁ νοῦς, ἡ φαντασία του ἐξηκολούθουν προσβαλλόμενα ὑπὸ νέων μαύρων σκέψεων· μετέβαιναν ἐκεῖ οὐχὶ ὅπως εἰσέλθη εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἀλλ' ὅπως κατοπτέυσῃ. Μόνον ὁ κρότος τῶν κωπῶν κα-

(1) General Vaudoncourt Σελ. 280.

πτά παιδιὰ μ' ἕνα τουρτέκι ἐβγήκαν ἄσπρον κυνήγι, μὲ τὸ δάσκαλό τους καὶ ἔφεραν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ κυνηγίου τῶν θριζμθευτικῆν ἐπιστροφὴν, μὴ καλημέρινα, ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας σκοτωμένη, καθὼς ἔφανέρονε τὸ φραγμένον τῆς μάτι. Ὁ δὲ δάσκαλος τὰ κάμαρνε! Πολλοὶ κυνηγοὶ ἐβγήκαν καὶ μὲ τὰς κυρίας των, ἄλλοι δὲ, διὰ νὰ κυνηγίσουν παππιὰ ἔγειναν παππι, ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὴν λίμνην τοῦ Κουμουνοῦρου.

Καὶ εἶς διήλογος:

— Βεῖ σεῖς τί κάματε;

— Τίποτα!

— Ἐγὼ ἐσήκωσα τέσσαρα παππιὰ!

«**Ἡ ἀληθινὴ γρηγορημένη.**— Αὐτὸς ἐκεῖ ὁ Τρελλὸς, καθὼς τὸν λέγει ὁ λαὸς, εἶνε τόσο ἀσυνήθιστος ἔσθ' ἰσχυρὸν καὶ τόσο συνηθισμένος ἔσθ' ἰσχυρὸν, ὥστε φαίνεται ὅταν ματακρεμένος, μὲ τὴν κόρη τοῦ βορριᾶ, καθὼς ἐπιμένουν νὰ λέν τὰ σπουδαῖά μας φύλλα τὴν γιόνη, ἐνῶ αὐτὴ εἶναι περισσότερο ἀγριογυναίκα του παρὰ κόρη. Ἄλλὰ μ' αὐτό του τὸ ματακρεμα μᾶς ἀποκαλύπτει ἀπροσδόκητον πανόραμα. Εἰς τῆς ῥάχαις του ἐπάνω, καθὼς εἶναι τὸ χιόνι στρωμένο, ἀρίνει μόνον τὰ δένδρα του ἐξέχοντα μαῦρα, μαῦρα, καὶ νομίζεις ὅτι βλέπεις στρατὸν ἐκεῖ ἐπάνω παρατεταγμένον, τοῦ ὁποῖου αἱ προφυλακαὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν κορυφὴν, διὰ νὰ κυριεύσωσιν ὀχυρὰς θέσεις, ἀλλ' ἔμειναν καὶ αὐτοὶ καὶ τὸ κἄτωθεν κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ κόκκαλο, μάρμαρο, ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ ὑψοῦνται ἐν τῷ μέσῳ τῆς λευκῆς γιόνης, ὡς θλιθερὰ μνημεῖα τοῦ ψύχους, ὡς ἄλλοι στρατιῶται τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἐν τῇ ἐκστρατεῖᾳ τῆς Μόσχας. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τ' ἄσπρα δὲν τοῦ πλάθουν καθόλου τοῦ εἰς τὰ βυστινὰ συνηθισμένου Ἰμητοῦ μας, ὅστις

τόσῳ καλὸν ἔχει πάντοτε ῥάπτῃν τὸν ἥλιόν μας περὶ τὴν δύσιν του.

«**Ἡ φωτισμὸς τῆς πόλεως.**— Ὡς φέροι κατὰ μακρὰς ἀποστάσεις, φαίνονται μόνον, χωρὶς τὰ γέγραυ, οἱ κακομοιριασμένοι, οἱ συφοριασμένοι φανοὶ τοῦ φωταερίου μας. Πᾶς νυκτερινὸς ὁδοιπόρος ὁμοιάζει μὲ κινδυνεύοντα νὰ νουαγήσῃ μέσα εἰς κέλαχος ἀπὸ σκοτάδι, μέσα σὲ μίαν Μαύρη Θάλασσα καὶ τοῦ φαίνεται ὅτι τὸν περιγελοῦν ἐκεῖνοι αἱ πυγολαμπίδες τοῦ γκαζιῦ μας, ὅτι χαίρουν διὰ τὴν δυστυχίαν του, διὰ τὴν τυφλομυῖαν ὁποῦ παίζει μὲ τοὺς λάκκους καὶ μὲ τὰ χαντάκια. Τὸ φεβερῶτερον δὲ εἶναι ὅτι σκονδάπτει κανεὶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπάνω εἰς τοὺς σωλῆνας τῆς φωτοδοτεῖρας τοῦ μέλλοντος Ἐταιρίας, οἱ ὅποιοι, τόσο ὁμοιάζουν μὲ ἐγκαταλειμμένα καὶ ἀπηλλαγμένα τῶν ὀπισθίων αὐτῶν Κροῦπ κανόνια. Χειρότερον τῶν Ἀθηνῶν φωτιζομένη πόλις δὲν ὑπάρχει. Ἐδῶ τὸ φωταερίον εἶναι καθαρὰ εἰρωνεῖα. Εἶναι περίγελως. Ἀπὸ τέτοιο φῶς προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἤμαθ' ὅλοι ὑποχρεωμένοι νὰ κρατοῦμε φανάρι χάρτινο ἀλλὰ τούρκα καὶ νὰ βλέπωμε τούλάχιστον ποῦ πατοῦμε, ἢ νὰ ζητοῦμεν μ' αὐτὸ, ὡς ἄλλοι Διογένειδες, τὴν ἀνθρώπων ἑταιρείαν ἢ ὅποιον θὰ κаторθώσῃ νὰ μᾶς φωτίζῃ ἀνθρώπινα . . .

Μ' αὐτὸ τὸ κρῦο, εἰσέρχεται ὁ Μυρικνούσης εἰς ξενοδοχεῖον καὶ προστάζει:

— Μία σοῦπα, μὰ πιάστην ἀπ' τὸ βάλος τῆς μαρμίτας, γὰρ νᾶναι πιὸ ζεστή.

«**Ἡ ἔδρα.**

τὰ τὴν μαύρην ἐκείνην νύκτα ἠκούετο. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀποτείνῃ τὸν λόγον τῷ Βεζύρη, οὐτινος ἢ φαντασίᾳ ἦτο κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς λέβης, ἐν ᾗ ἀνεκυκῶντο αἱ ιδέαι αὐτοῦ· ἐπελάθετο ὅτι ἐν τῷ πορφυρεῷ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὁ εὐνοούμενός του Ὁμέρ Βριώνης· διελογίζετο.

— Ἐξ ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν ἡ νεότης εἶναι ὁ μόνος δι' ἐμὲ ἀνεκτίμητος θησαυρός, ταύτην δὲ δύναται νὰ μοὶ ἐπναδῶσῃ μόνον ἐκείνη, ἥτις εἶναι κυρίαρχος τῆς καρδίας μου. Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ ἀπιστος, ἡ σκληρὰ Φροσύνη . . . Ἄλλ' ἡ νεότης εἰς τί συνίσταται; εἰς τὴν νεότητα τοῦ σώματος ἡμῶν ἢ εἰς τὴν τῆς ψυχῆς μας; ἡ ψυχὴ μου εἶναι νεκρωτέρα τῆς εἰσοκατοῦς νεανίου· ἀλλὰ ἢ ἡμῶν τὸ σῶμα μου, δὲν εἶναι ὑγιὲς καὶ ἀπρόσβλητον ὡς μαρμαρίνος κίων; ἀντέχει εἰς πᾶσας τοῦ βίου τὰς θυσίας, ὡς ὁ ὀρειχάλκινος ἀνδρὶς εἰς τοῦ ἀγρίου βορρᾶ τὰς προσβολὰς . . . Ἴδου ἕτερον πρόβλημα, ὅπερ μόνον ἡ Φροσύνη δύναται νὰ λύσῃ. Ἐνα μῆνα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ θὰ δυνηθῶ ἴσως ν' ἀποφανθῶ ἐκ τῆς ἡβῆς κατοικῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἢ ἐν τῷ σώματι.

Ἡ τρόπις τοῦ πλοιαρίου, ἐραφικμένη τὴν ψάμμον τῆς παραλίας ἀφύπνισε τὸν φαντασιοκόπον τύραννον τῶν σκέψεων του τούτω. Τῆς χειμερινῆς νυκτὸς τὸ δριμύτατον ψῦχος, ὅπερ πράγματι ἔψυξε τοὺς συμπλωτῆράς του, αὐτὸν οὐδόλως ἠνώχλει.

Διέταξε τοὺς πορφυρεῖς νὰ τὸν περιμείνωσιν, αὐτὸς δὲ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὁμέρ Βριώνη καὶ τῶν δύο ἄλλων, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν ἐπαυλίαν Καβούρη ἄγουσαν.

Ἦτο σχεδὸν ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς νυκτὸς, καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοιπορίαν μὴδὲ ψυχὴν ζῶσαν συνήντησαν· ὅτε δὲ προσήγγισαν τὴν ἐπαυλίαν, διέταξε τὸν Ὁμέρ Βριώνη νὰ προσπαθῆσῃ νὰ πληροφορηθῇ πλαγίως παρὰ τοῦ θυρωροῦ, πόσοι ἄνδρες κατόικουν ἐντὸς τῆς ἐπαύλειος καὶ τίνες ἦσαν. Ἐνῶ ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἠτοιμάζετο ὅπως ἐχτελέσῃ τὴν διαταγὴν, ἡ πύλη τῆς ἐπαύλειος ἠνοιξε καὶ ἀνήρ μᾶλλον μικρόσωμος πλὴν εὐρύνωτος καὶ ῥωμαλέος, ἐξῆλθε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα ὑάλινον φανόν.

— Ὁρα καλή, μπάρμπα, ἀνέκραξεν ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἑλληνιστί, ποῖο δρόμο πρέπει νὰ πάρωμε γὰρ νὰ πάμε ἔς τὸ πρῶτο χωριὸ ἀπὸ ἑδῶ . . . ἐσκοτεινίασε καὶ χάσαμε τὸν δρόμο.

— Θὰ πάρετε ψίλου τὸν ἀνήρορο πῶχετε ἔμπροσθας, καὶ ὅταν φτάσῃ τὴν κορυφὴν, κατεβαίνετε τὸν κατήρορο καὶ σὰς φέρνει ἔς τὸ χωριὸ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Τοῦτο ὑποστατικὸ εἶναι; ἐπηρώτησε ὁ Ὁμέρ Βριώνης.

— Εἶναι τοῦ πολιτάρχου Καβούρη.

ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Χιουίζει, πέφτει, πέφτει, πέφτει χιόνι,
Φτωχούλα μάνα, ποῦ μωρὸ κουναῖ,
Τρεμουλιαστά, τρεμουλιαστά περναῖ,
Με παγωμένο χέρι, τὸ βελόνι

Καὶ ράβει, ράβει, ράβει νὰ προφτάξῃ
Μιὰ πλούσια κ' ἀκριβὴ παραγγελιά
Γιὰ τὸν τρανὸ χορὸ τοῦ βασιληᾶ
Φουστάνι ἀπὸ κάτασπρο μετάξι...

Ἄπάνω της τὸ ροῦχο φρουφρουφρίζει
Λεὸς κ' ἀπὸ τώρα λαχταρᾷ χορὸ ...
Μὴν τύχη καὶ ξυπνήσῃ τὸ μωρὸ
Ἡ μάνα δλοένα νανουρίζει...

Τοῦ τάξει 'στὴν τρεμουλιαστὴ φωνὴ της
Σουλτανικῶν χαζνέδων τὰ κλειδιὰ
Μεγάλα πλούτη κρύβει 'στὴν καρδιά
Κι' ἡ πιὸ φτωχούλα μάνα γιὰ παιδί της.

Τοῦ τάξει τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὴν Πόλι,
Τοῦ τάξει νὰ τὸ κάμη βασιληᾶ
Σταυραετὸ μ' δλόχωση φωληὰ,
Τῆ Γῆ τοῦ τάξει ὄληνα περβόλι

— Τοῦ πολίταρχου Καβούρη!.. εἶναι πολὺ φίλος μου...
μέσα εἶναι τώρα ὁ πολίταρχος;

— Εἶναι 'ς τὰ Γιάννινα ὅπου κι' ἂν ἦναι θὰ φθάσῃ
τὸ καίρι του.

— Εἶναι ἡ κυρὰ Καβούραινα μέσκα;

— Ὅχι, πῆγε 'ς τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Μουκτάρ πασσαῖ
γιὰ ἓνα χουσμέτι.

— Ἡ ἀφεντιά σου τί τοῦ εἶσαι τοῦ πολίταρχου;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ περιβολάρης του.

— Κοτζὰ ὑποστατικὸ κ' ἔχει μόνον ἓνα περιβολάρη;

— Εἴμασθε δύο, ὁ ἄλλος πῆγε 'ς τὰ Γιάννινα μὲ τὸν
ἀφέντη νὰ πάρῃ γεννήματα.

— Ἀλλὰ πρέπει νάχῃ τὸ ὑποστατικὸ πολὺ ἀσκέρι μέ-
σκ, ποὺ καμμιά φορὰ νὰ σᾶς δίνουν χέρι γιὰ τὴν καλ-
λέργεια. Αὐτὸ πρέπει νάναί δέκα χιλιάδες ποδάρια.

— Ἀσκέρι, τί ἀσκέρι! δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἓνα χου-
σμετικίρι κι' αὐτὸν ἑβδομητάρη καὶ τρεῖς δούλαις...
ἢ μιὰ ἀπ' αὐταῖς εἶναι μαγέρισσα καὶ νοστιμοῦλα, ὅπου
ἂν θέλῃ ὁ Ἅγιος Νικόλας, τὸν ἐρχόμενον Μάϊ θὰ τὴν κά-
μω στέρανό μου.

— Νὰ δώσ' ὁ Θεὸς παλληκάρη μου, γιατί φαίνεσαι
κχλὸς ἄνθρωπος... Μὰ δὲν ἔχετε κουλλουκτιάδες νὰ
σᾶς φυλάγουνε ἐδῶ πάνω σὲ τέτοια ἐρημιά; Οἱ Ἀρνα-
οῦτηδες ἔμπορεῖ μιὰ νυχτιά νὰ σᾶς κάμουν καμμιά ἀπὸ
'κείναις ταῖς βίζιαις, ποῦ δὲν θὰ σᾶς ἀρέσῃ.

Τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια,
Τῆς Παναγίας τοῦ τάξει τὸ φιλλ,
'Ἡ μάν', ἀπ' τὴν ἀγάπη του τρελλή,
Καὶ μαργωμένα χουχουλίζει χέρια.

Κι' ἀπὸ τὸ κρόνο κ' ἀπὸ φύβο τρέμει
Μὴν τύχη καὶ ξυπνήσῃ τὸ μωρὸ
Καὶ τὸ φουστάνι χάσῃ τὸ χορὸ...
Γυρναῖ, γυρναῖ ὁ νοῦς της 'σὰν ἀνέμη!

Θυμᾶται τὰ παληὰ της... ἦταν χρόνια
Ποῦ φόραγε κ' αὐτὴ μεταξωτὰ
Καὶ μὲ τριχὰ σκαοπινί' ἀτλαξωτὰ
'Εχόφευε σὲ πλούσια σαλόνα...

Μὰ χαρτοπαίχτη ἔτυχε νὰ πάρῃ
'Οπῶχασε τὸ βιό του 'στὰ χαρτιά
Καὶ 'στὰ μυαλά του ἔδωκε φωτιά
Πριχοῦ καὶ τὰ μυαλά του νὰ ποντάρῃ...

Καὶ τώρα, μέσ' 'στὴ φτώχεια της, δὲν ξέρει
Τί νὰ γενῇ... δὲν ἔκανε φτωγὴ...
Καὶ στήνει, συντροφιὰ της μοναχῇ,
'Ἡ πείνα, μπρὸς 'στὴν πόρτα της καρτέρι!...

Φωτιά δὲν ἔχει... κρύβει 'στὴν καρδιά της
'Ὅση φωτιά της δίνει τὸ παιδί
Καὶ ὅσο νάνι νάνι τραγουδῇ
Γοργότερα περναῖ ἡ βελονιά της.

— Στρατιώταις! ἄμ τί τοὺς θέλουμε τοὺς στρατιώ-
ταις; ἔχουμε δέκα κοτζὰ μανδρόσκυλους ποῦ μποροῦν νὰ
κομματιάσουν ἓνα λιοντάρι. Καθε νύχτα τοὺς λύνουμε
καὶ ὅποιος κοτζὰ ἄς κοπιᾷσῃ. Ἄμκ ἀκούσουν τὰ γαυγί-
σματα ἀπὸ τὰ ὑποστατικὰ τοῦ Μουκτάρ πασσαῖ, ποῦ δὲν
εἶναι παρὰ τρία λεπτὰ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, οἱ ἄνθρωποι του
θὰ ῥθεῦν νὰ μᾶς διαφεντέψουν. Τὸ κονάκι τοῦτο ποῦ
βλέπετε εἶναι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοῦ Μουκτάρ πασσαῖ τὸν ἴ-
σκιο, γιατί ὁ Καβούρης εἶναι ἄνθρωπὸς του.

— Τώρα καταλαβαίνω, παλληκάρη μου, γιατί δὲ φο-
βούσατε τοὺς Ἀρναοῦτηδες... Σὲ 'κείνη τὴν κάμαρα,
ποῦ φέγγει τὸ λυχνάρι, θὰ κἀθετα φαίνεται, ἡ κυρὰ
μαγέρισσα καὶ σὲ περιμένει.

— Μάλιστα! ἡ μαγέρισσα τέτοια ὦρα εἶναι 'ς τὸ μα-
γερεῖο. Κεῖ 'πάνω κἀθετα ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρὰ Καβού-
ραινας.

— Δὲν τῶξερα πῶς ἔχει ἀδελφὴ ἡ κυρὰ Καβού-
ραινα.

— Ἐχει μιὰ ποῦ ὁ ἄνδρας της λείπει 'ς τὴν Βενετιά,
καὶ τώρα κἀθετα μαζί μας ὡς που νὰ γυρίσῃ πίσω...
Νὰ μὲ συμπαθᾶτε ποῦ θὰ σᾶς καλονοκτίσω γιατί πρέπει
νὰ πηγαίνω. Ἄσυρτε τὸν δρόμο, ποῦ σᾶς εἶπα, καὶ θὰ βρῆ-
τε τὸ χωριό.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ κηπουρὸς, ὁ Ἄλῃ πασσαῖς, ὅστις

Περάσαν τὰ μεσάνυχτα . . . 'στὰ τζάμα
Λουλούδια ζωγραφίζ' ἢ παγωνιά
Καὶ 'στὴ σβυστή καὶ κρούα της γωνιά
Τῆς πείνας κουλουριάζεται ἡ λάμα !

Τοῦ φουστανλοῦ ἡ μέρα ξημερώνει . . .
Τὸ θέλει ἡ μοδίστρα τὸ πρωῖ . . .
Μὰ ὁ βορριάς ἀξάφνου, μὲ βοή,
Καὶ πόρταις καὶ παραθύρα τεντόνει

Σβύνει τὸ φῶς κ' ἀρχίζει, μὲ τὸ χλόνη,
Δαιμονισμένος, ἄγριο χορὸ,
Ἐνπνᾶ 'στὴν κούνα, κλαίει τὸ μωρὸ
Κι' ἡ μάνα χάνει ροῦχο καὶ βελόνι . . .

Τὰ σπύρτα χάνει, 'στὸ σκοτάδι ψάχνει,
Τὰ βρίσκει, μὰ τὸ φῶσφορο βρεχτὸ
Κολλᾶ 'στὰ δάκτυλά της φανταχτὸ
Σημάδι φωτερὸ 'σὰ φλόγας ἄχνη . . .

Τὸ χέρι 'στὸ σκοτάδι φωσφορίζει,
'Στὴν κούνα κλαίει, κλαίει τὸ μωρὸ
Κι' ἀπ' τὰ σπασμένα τζάμα φοβερὸ
Νανούρισμα ὁ ἄνεμος σφυρίζει.

.
.
.
.

Ξημέρωσε . . . δὲν πῆγε τὸ φουστάνι . . .
Κι' ἐκείνη ποῦ τὸ εἶχε βιαστικὸ
'Ἐπῆρ' ἀπ' τὸ πολὺ της τὸ κακὸ,
Νὰ σιάση ὁποῦ τὸ χορὸ της χάνει ! . . .

ΦΡΕΑΝΤΗΣ.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

ΕΠΕΑ ΠΙΤΕΡΟΕΝΤΑ.

Ἄν ἡ γλῶσσα τῆς λογικῆς καὶ τῶν ἀριθμῶν ἐδέσποζεν, οἱ βή-
τορες θὰ μετεμψυχούντο εἰς ψιττακοῦς.

*

Οἱ Θεραῖται ἰλιγγίωσιν ὑπὸ τὴν περιεφαλαίαν τοῦ Ἀχιλλέως
καὶ γελοιοποιοῦνται ἐπιδεικνύοντες κοθόρνους πατριωτικοῦ καὶ ἡ-
ράκλειον φαρέτραν.

*

Μετὰ τὸν Φωκίωνα, ἡ πολιτικὴ ποδάγρα θεραπεύεται ριζικῶς ἐν
τῇ ὑπερέρα τῆς τοῦ Σιλῶαμι κολυμβήθρα τῆς Κυβερνήσεως.

*

Τὸ γῆρας εἶναι μοναστήριον ἄνευ κωδῶνων καὶ σημάτων.

*

Τὸ Μζυσωλεῖον τοῦ Μέμνωνος ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἀκτίων
τοῦ ἡλίου ἀνέδιδεν οὐρά νιον συναυλίαν· αἱ γυναῖκες ποσοβαλλόμεναι
ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ χρυσοῦ ἐκπέμπουσι παραπλήσιον ἀρμονίαν.

*

Αἱ καθ' ἡμᾶς Λουκρητίαι διὰ τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης περι-
θάλλουσι τὸν μηχανορράφον υἱὸν τῆς Κύπριδος καὶ ὑποβάλλουσι
τοὺς παλινστούοντας Ὀδυσσεῖς εἰς τραγικὸν καταιώνημα . . .
ἐκ κροκοδειλείων δακρύων.

*

Ἄοιδος προκατακλυσμαία μετὰ προδήλου ἀυαρσειείας ἀπο-

ἀνυπομόνως ἠκροᾶτο τὴν συνδιάλεξιν, λέγει ἀλβανιστί
πρὸς τὸν Βριώνην.

— Ἀκολουθήσατέ με . . . αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν εἶναι
κανεὶς μέσα, οὔτε ἡ ἴδια Ἀντωνία. Βριώνη, προσπά-
θητε ν' ἀνοίξῃς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἀλλ' ἂν δὲν δύνα-
σαι, ἄς ἀναβῆ κανεὶς εἰς τὸν τοῖχον ἐπάνω καὶ ἄς κατα-
βῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Δὲν εἶχον παρέλθει δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ὁ Βε-
ζύρης μετὰ τῶν τριῶν ὀπαδῶν του ἦσαν ἐντὸς τοῦ ἀγρο-
κηπίου τοῦ πολιτζήχου.

Παρακολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς αὐτούς.

Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἀγροκηπίου ὁ
Βεζύρης κατεσπευσμένοις βήμασι διηυθύνθη πρὸς τὸν εἰς
τὰ ἐνδότερα τοῦ κήπου οἶκον, ὅποθεν τὸ φῶς τοῖς ἐδεί-
κνυε τὸν δρόμον.

— Ἄμα ἴδθη ἄνθρωπος ἢ γυναῖκα ζητοῦντα νὰ εἰσέλθῃ
ἢ ἐξέλθῃ τοῦ κήπου τούτου ἢ ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπαγορευ-
σατε αὐτῷ τοῦτο. Ἐὰν μεταχειρισθῇ βίαν, ἀκαριαίως
φονεύσατε αὐτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ὁμῆρ Βριώνην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο τῶν κυνῶν ἤρξαντο λυσσω-
δῶς ὑλακτοῦντες.

— Ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ τοὺς ἀγριόσκυλους ἀνε-
φώνησε μετ' ἀδημονίας ὁ Ἀλῆς. Ἄν ἀρχίσουν καὶ οἱ δέ-
κα νὰ γαυγίζου, ὄλο τ' ἀσκέρι ἀπ' τὸ κονάκι τοῦ Μου-

κτάρ νὰ προφύσῃ νὰ ἔλθῃ δῶ. Ἐμπρός ! ἔκραζεν ἀλβα-
νιστὶ καὶ δραματικῶς διηυθύνθη πρὸς τὸν οἶκον.

Ἀφικόμενοι εὗρον τὴν θύραν κεκλεισμένην, μολονότι
δὲ δις ἔκρουσαν, οὐδεὶς ἦλθε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἡ σιγὴ αὕτη ἐξήντησε τὴν ὑπομονὴν τοῦ Βεζύρη,
διὸ διέταξε τὸν Βριώνην διὰ ληκτισμάτων νὰ διαρρήξῃ
τὴν θύραν, ὅπερ ἀμέσως ἐξετελέσθη.

— Φρουρεῖτε, φρουρεῖτε καλῶς ἐδῶ, μὴ ἐπιτρέψετε εἰς
κανένα νὰ εἰσέλθῃ ἢ ἐξέλθῃ.

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὰς λέξεις ὅτε θεράπεινα,
συνοδευομένη ὑπὸ πρεσβύτου ὑπηρέτου κρατοῦντος φανόν,
ἐπαρουσιάσθη ἐν τῷ προδρόμῳ.

— Διὰ τί δὲν ἀνοίγετε γρήγορα τὴν πόρτα 'ς τὸ Βεζύ-
ρη σας ; . . . Μήπως εἰσθε κλέφταις κρυμμένοι σὲ τοῦ-
το τὸ κονάκι ; . . . ἢ καμόνεστε πῶς δὲ μὲ γνωρίζετε,
εἶπε μὲ τὴν λεπτὴν καὶ ὀξεῖάν του φωνὴν, βλέμματα
λυγκῶς ἐκτοξεύων καὶ θεωρῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν
ἕκαστον τῶν δύο ὑπηρετῶν.

Ἀκούσαντες τὸ ὄνομα Βεζύρη καὶ ἀναγνωρίσαντες τὸν
σακτράπην, κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ζμειναν ἀμόφ-
τεροι ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα.

Ὁ ὀξύνους Ἀλῆς ἠδύνατο ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ νὰ ἀντι-
ληφθῇ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προῦξέει ἡ παρουσία του.

— Σὺ παληγόγερε, θέλεις κρέμασμα καὶ παλούκωμα...
γιατί δὲν ἀνοίξῃς τὴν πόρτα ἀμέσως ;

κρούουσα πᾶσαν περί ἀποστρατείας ἰδέαν, ἐπάγεται ἀποφθεγματικῶς:
— Δὲν ἀνησυχῶ παντάπασι διὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης μου, διότι ἐκληρονόμησε τὴν φωνήν μου.

— Ἔτσι, λοιπόν; ἀποκρίνεται πονηρὰ συνάδελφος, καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶν νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν ἡ φωνή σας. . .

Ἐπιγραφαὶ ἀνέκδοτοι :

- 1) Καφενεῖον τὸ Γερωντομπούμπουκο.
- 2) Πατσᾶς ὁ ἔρωσ
- 3 Καφενεῖον «μὴ μ' ἀλησμόνει» Café pensé (sic).
- 4) Κουρεῖον «ἡ ματαία καλλονή».

Ignotus.

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Η ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ὡς καλὸς βαπτιστικὸς ὁ Ἐπιπυργὸς συγχαίρει τῇ ἀγαπητῇ νονᾷ του Νέᾳ Ἐφημερίδι ἐπὶ ταῖς νέκεις αὐτῆς μεταρρυθμίσεσι καὶ βελτιώσεσιν.

Ἴδου πῶς ἀναγγέλλει αὐτὰς ἡ ἰδία :

ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΕΝ ΟΔῶ ΜΟΥΣΩΝ, ΑΡ. 3 (ΟΙΚΙΑ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΚΑΠΑΡΗ)

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1881, εἰσέρχεται εἰς τὸ Ζ' ἔτος

Ἡ εὐωνότερα τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων, μικρότερος μὲν ἀλλὰ συχνότατα διπλῆ, ὀκτασέλιδος, καὶ τὸ πλεῖστον διὰ ψιλῶν στοιχείων, περιλαμβάουσα οὕτως ἐν τῷ συνόλῳ καὶ παρέχουσα ὕλην ὅσην καὶ μία μεγάλη ἐφημερίς, τιμὴν δὲ συνδρομῆς αὐτῆ ἔχουσα μόνον δρ. 15 ἐτησίως ἐν Ἀθήναις, 20 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ 22 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ χωρὶς ν' αὐξήσῃ αὐτὴν, εἰ καὶ τὸ μόνον φύλλον τῆς ὕπερ ὑπεσχέθη ἐν ἀρχῇ, εἶνε ἤδη τσακίς διπλοῦν, κατὰ φύλλον δὲ λεπτὰ 5 μόνον καὶ ὅταν εἶνε διπλῆ.

— Δὲν τὸ τὸ τὸ ..ξε ..ρα, ἐρέ...ερ...

— Νὰ ξεραθῆς ! . . . φέξε μ' πρὸς ! . . . δεῖξε μου τὴν κάμαρα τῆς κυρᾷ Φρόσως, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γιαταγανίου τοῦ ἔκραξεν ὁ Ἀλῆς.

Ὁ ὑπὸ ἡγεμονίᾳ ἔστρεψε τὰ ὄμματά του πρὸς τὴν ἐμβρόντητον ὑπὸ ἡγεμονίᾳ, ὡς νὰ ἠρώτα αὐτὴν τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, πλὴν εἰς δευτέραν βροντωδεστέραν ἀπειλὴν τοῦ τυράννου, ὅστις συγχρόνως κατήνεγκε σφοδρὸν κόλαρον ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, μὲ γόνατα τρέμοντα ἐστράφη καὶ διηυλύθη πρὸς τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ οἴκου. Ἐβόδιζεν ὁμοῦ βραδύτατα.

Σφοδρὰ ὤθησις τοῦ Βεζύρη ὑπέμνησεν αὐτὸν ὅτι ἡ βραδύτης δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις, διὸ, καίτοι λίαν καταβεβλημένος ὁ δυστυχὴς γέρων ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τρόμου, διεσκέλιζεν ἀνά δύο τὰς βαθυτάδας τῆς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φροσύνης ἀγούσης κλίμακος.

Ἐρθασαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος, ὁ Ἀλῆς ἀπέπεμψε τὸν γέροντα ὑπὸ ἡγεμονίᾳ καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἠνέφε καὶ ἀμέσως ἐπανεκλείσε τὴν θύραν.

Ἡ Φροσύνη μελανέμων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λευκότητα τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὰς ἀληθῶς ἀλαβαστρίνους χεῖράς τῆς, ὠμίσιαζον ἄγαλμα θεᾶς τινος τῆς ἀρχαιότητος· ἔχουσα ἐνώπιόν τῆς ἐπιστολὰς καὶ ἀψησολημένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν οὐδόλως ἤκουσεν οὔτε τῶν κυ-

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

Περιεχόμενά της : Τηλεγραφήματα, βουλή, πολιτικὴ τῶν ἡμετέρων ἐπίκρισις καὶ τῶν κυριωτέρων ἐξωτερικῶν ἐπιθεωρήσεως, διοικητικὰ ἐν γένει καὶ τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ τὰ συμφέροντα, εἰδήσεις παντὸς ἐνδιαφέροντος, κοινωνικὰ διάφορα, ἐταιριῶν καὶ συλλόγων ἀναφοραὶ, ἀνταποκρίσεις πανταχόθεν, ἀρθροῖα ἐπὶ ζητημάτων τῆς ἡμέρας, στατιστικὰ, οἰκιακὴ οἰκονομία, φιλολογικὰ, θεατρικὰ, τὰ τοῦ τόπου ἐν γένει, βιβλιοκρισίαι, ποικίλα καὶ ἀγγελίαι τῆς ἐμπορικῆς τραπεζικῆς βιομηχανικῆς καὶ λοιπῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἀποικίαις κινήσεως.

Ἀπὸ Ἰανουαρίου τοῦ 1888 ἀνανεοῦναι τὰ τυπογραφικὰ της στοιχεῖα, προσλαμβάνει καὶ νέους συντάκτας εἰδικούς, πραγματευθήσεται τὰ τῆς ἐγγωρίου παραγωγῆς, τὰ τῆς συγκοινωνίας καὶ βιομηχανίας εὐρύτερον, συνάπτει σχέσεις μετ' ἀνταποκριτῶν, πρὸς ἐνυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων πάσης ἐν τῇ δούλῃ ἑλληνικῆς κοινότητος, συνιστᾷ ἰδιαιτέραν ἐπιβλεψὴν εἰς τὰ τῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐξ ἧς τὸ μέγα συμφέρον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἤσχηται, ἀποκλειστικότεραν ἀφιερῶν μέρημαν εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς παιδείας ἐν τῷ κράτει. Προσθέτει καὶ τακτικὴν Οἰκονομικὴν Ἐπιθεωρήσιν σύντομον μὲν καθ' ἑκάστην (τὰ τοῦ χρηματιστηρίου κλ.) εὐρύτεραν δὲ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος. Θὰ ἐκδίδεται συχνὰ πάντοτε διπλῆ μετ' εἰδικῆς προσηγορίας εἰς τὰ κοινωνικά. Εἰς εἶνε ὁ ὅρος τοῖς νέαις συνδρομηταῖς μόνον εἶνε εἰς. Ἡ ἀφρευτικὸς προπληρωμὴ ἀμέσως τῆς συνδρομῆς. Οὕτως εἰσερχομένη πλήρης θάρρους εἰς τὸ Ζ'. ἔτος τῆς ζωῆς της ἡ «ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ» καὶ βασιζομένη εἰς μόνον τὴν ἐργασίαν της καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν πάντοτε ἐκδηλωθεῖσαν ἐμπιστοσύνην ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν της, ὡς πρὸς τὸ ἀνεξάρτητον τοῦ φρονήματός της, ὅπως ποτ' ἂν ἐκδηλοῦται, καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐκρίνειαν, ἂν ὅχι ἄλλο, τῶν κρίσεών της, ἀποβλέπουσα δὲ εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς κυκλοφορίας της, πιστεύει ὅτι θέλει ἐξακολουθήσει ἐρρωμένως ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς ὑποχρεώσεις της καὶ κυριώτατα εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν καὶ συμπατριωτῶν της, τῆς ὁποίας τσαυτὰ πάντοτε ἔσχε δείγματα τρανά.

Οὕτω ὁ ἀειθαλὴς καὶ ἀκούραστος ἡμῶν φίλος συνάδελφος κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος, ᾧ τσαυτὰ ὀφείλουσι πάντες οἱ σχόντες ἀνάγκην ἠθικῆς ἐμψυχώσεως ἐν ἀρχῇ το-

νῶν τὰς ὑλακὰς, οὔτε τὰ μετὰ ταῦτα κατορθώματα τοῦ γενναίου Ἀλῆ.

Διατρέχουσα τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Μουκτάρ ἔγραψεν αὐτῷ ἐκτενωδῶς· ἀνέμενε δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπεσταλμένον ἀξιωματικὸν τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἀφικόμενον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκ τοῦ στρατοπέδου μετ' ἐπιστολῶν δι' αὐτὴν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ κυρᾷ Καβούριαν μετέβη πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ἐπικυλιν τοῦ Μουκτάρ ἔπως παραλάβῃ αὐτὸν καὶ ὀδηγήσῃ ἐνώπιον αὐτῆς, διότι κατὰ διαταγὴν, ἣν ἔλαβεν, εἶδει νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτοχειρὶ τὰ πρὸς τὴν Φροσύνην γράμματα.

— Τί γράφεις καὶ διαβάξεις τέτοιαν ὥρα, Οὐρὶ τῆς Γεσέδ ! ἀνέκραξεν ὁ Τεπελενλῆς ἐκτείνων συγχρόνως τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἐνώπιον τῆς Χριστιανῆς ἐπιστολῶν.

— Παναγία μου ! . . . Χριστέ μου ! . . .

— Μὴ φοβεῖσαι, γκιουζέλ Φρόσω ! . . ὁ πατήρ δὲν εἶναι τόσον αὐθάδης, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν ἐρωμένην τοῦ υἱοῦ του.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα αἰδοῦς ἐχρωμάτισε τὸ καλλιπάρειον τῆς Χριστιανῆς πρόσωπον.

— Δὲν σὰς ἐνοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, Βεζύρη.

Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἐνόησε τὴν ἀμηχανίαν τῆς Φροσύνης καὶ θέλων νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του, καὶ,

(Ἀκολουθεῖ)

ἔργου ἢ τοῦ σταδίου αὐτῶν, ὁ ἀπαρκίτητον καταστήσας τὸ φύλλον αὐτοῦ παντὶ τῷ θέλοντι ἀκριβῆ φωτοτυπικῶν, ὡς εἰπεῖν, τῆς καθ' ἑκάστην ἀθηναϊκῆς κινήσεως, ὁ πρῶτος μορφώσας τὸν τύπον εἰδησιογραφικῆς ἡμερηίδος ἐν Ἀθήναις, ἐμμένων εἰς τὸ μικρὸν σχῆμα, ὑπὲρ οὗ ἐκηρύχθη πάντοτε καὶ τὴν προσιτὴν τοῖς πᾶσι πεντάλεπτον τιμὴν τοῦ φύλλου του καθίστησιν αὐτὸ τοιοῦτον ὥστε νὰ ἔχη ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ καὶ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὐ καὶ ἐν τῷ μικρῷ τὸ μέγα. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ἵνα ἐπὶ ἔτη πάμπόλλα διατηρῆ ἀκμαῖον αὐτὸ βατῖνον ἔσχει ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ μὴ φοβούμενον τὰς κάμπας τοῦ φθόγου.

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ΕΙΣ ΖΩΗΝ ΜΕΛΙΣΣΟΒΑ

διδακτὴν τοῦ Ἀρσακείου

βαροῦσαν ἐν Ναυπάκτῳ.

Ὁ χάρος ποῦ τὴν ὠμορφιὰ ὁ ἄσπλαγγνος μισεῖ,
Μέσ' ἑστῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξί, μέτ' ἑστῆς ζωῆς τῆ δρόσο,
Ἀλύπητα τὴ νηότη σου ἐπῆρε τὴ χρυσῆ,
Τὴ νηότη πεῦ τὴν ἀγαρὶ ζωὴ στολίζει τόσο
Καὶ μάρανε τὸ λούλουδο, ποῦ τὸ φθονοῦσαν ὄλοι
Σὰν ἀνθίζε καμαρωτὸ στῆς γῆς τὸ περιβόλι.

5 Ἰανουρίου 1888.

Κ. ΓΙΟΥΛΛΑΣΗΣ.

ΠΟΥΣΚΙΝ ΚΑΙ ΛΑΦΩΝ

Προχθὲς ἐν συναναστροφῇ ὁ λόγιος καὶ διακεκριμένος φίλος ὁμογενῆς ἐκ Ρωσσίας κ. Γουμαλικ διηγεῖτο ἡμῖν τὸ ἐξῆς ὠραῖον ποιητικὸν ἀνέκδοτον. Ἦσαν εἰς λαμπρὰν ἐσπερίδῳ τῆς ἀριστοκρατίας τῶν γραμμάτων, τεχνῶν, ὀπλων, ἐν Πετροπόλει, ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δεῖπνου. Ἀλλὰ διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ κεκλημένοι ἔπρεπε νὰ διέλθωσιν ἐκ μικροῦς γεφύρας ἐν ὑπαίθρῳ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐχιόνιζεν. Ἡ οἰκοδέσποινα τότε ἐπρότεινε πρὶν ἢ διαβῶσι νὰ ποιήσῃ ἕκαστος τετράστιχον ἢ δίστιχον εἰς τὴν κυρίαν του, γυμνώλενον, ἐνοεῖται, ἢν εἶχεν εἰς τὸν βραχιόνά του. Καὶ πάντες κᾶτι εὐφυῆς εἶπον, ἀλλ' ὁ κλεινὸς ποιητὴς Πούσκιν ἐξ ἐμπνεύσεως στιγμιαίας εἶπε τὸ ἀριστούργημα ὡς ἐξῆς περίπου: «Νιρὰς χιόνος ἔπεσεν εἰς τὸ λευκὸν τοῦ στήθος, πιστεύουσα ὅτι θὰ τὸ ἐνίκα ὡς πρὸς τὴν λευκότητα· ἀλλ' ἐννοήσασα τὴν πλάνην τῆς εὐθὺς ἀνελεύθη εἰς δάκρυα». Τὸ ὠραῖον τοῦτο ποιητικὸν, ὅπερ κατεχειροκροτήθη τότε, ἀνεκοινώσαμεν ἀμέσως ἐκ στόματος τοῦ κ. Γουμαλικ εἰς τὸν παρόντα ἐν τῇ συναναστροφῇ ποιητὴν ἡμῖν κ. Γουσταῦον Λαφῶν, οὗτος δ' ἀμέσως τοῖς μετέβαλε καὶ εἰς ἑλληνικοὺς στίχους, ὠραίους ὡς ἐξῆς, τοὺς ὁποίους χάριν εὐφροσύνης ἐνομίσαμεν δεόν νὰ καταχωρίσωμεν ὧδε:

Μιά τουλούπα χιόνι ἦλθε καὶ περήφανη ἐχύθη
ἑστῆς ἀγάπης μου τὸ στήθος τὸ ἀφράτο κι' ἀπαλὸ,
Μὰ σὰν εἶδε ἑστῆν ἀπράδα ἔξαφνα πῶς ἐνίκηθη,
δάκρυα ἔγεινε τὸ χιόνι κ' ἔλιωσεν ἐντροπαλῶ.

Νομίζομεν, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρύου αὐτοῦ τὸ ὅποσον μᾶς περιέβαλε καὶ ὀλίγη ποίησις οὕτως ἀνέκδοτος δὲν

βλάπτει διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅταν μάλιστα εἶνε τόσοσθερμὴ καὶ διὰ τὸ χιόνι κατ' ἄλληλος.

(Ἐκ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος».)

ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΑἶΣΘΗΜΑ ΕΝ ΑἴΓΥΠΤῳ.

Ὅσῳ γηράσκει ὁ δέκατος ἔννατος αἰὼν τόσο μουσικώτερος γίνεται καὶ φαίνεται ὅτι ἐτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ ὡς κύκνος τὸ ἄσμά του ψάλλων. Τὸ μουσικὸν αἶσθημα διαδίδεται ὁλοῦν πανταχοῦ καὶ ἡ ὑψίστη τῶν ὠραίων τεχνῶν, ἡ πικρῶν ἀνασσα μουσικῆ, ἡ μόνη παγκόσμιος γλῶσσα τῆς ψυχῆς, ἐπεκτείνει τὰς εὐγενεῖς αὐτῆς κατακτήσεις ἀνὰ τὴν ὑψηλίαν. Καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας ἐκ τῆς χώρας τῶν Φαρκῶ καὶ ἐν Αἴγυπτῳ ἤρξατο ἀπὸ τινος καλλιουργοῦμενον εὐδοκίμως τὸ μουσικὸν αἶσθημα. Ἐκεῖ μάλιστα εἰς τὴν Μανσούραν ἰδρῦθη ἀριστα διωργανισμένη φιλαρμονικὴ ἐταιρεία περιλαμβάνουσα ἐν ἀρμονίᾳ κοσμοπολιτικῆ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς Ἀγγλους, Γάλλους, Γερμανοὺς, Ἰταλοὺς, Ἑλληνας καὶ Ἰθαγενεῖς. Ἡ ἐταιρεία αὕτη προσοδεύει γιγαντιαίους βήμασιν εὐτυχήσασα νὰ ἔχη πρόεδρόν της τὸν κ. Albert Thompson, ἐξόχως ῥέκτην καὶ δραστήριον ἄνδρα, ἀληθῆ ἄγγλον gentleman ἐν πᾶσι. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐν Μανσούρᾳ φιλαρμονικῆς ταύτης ἐταιρείας συγκαταλέγεται καὶ ὁ γνωστὸς τῇ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ ἐρασιτέχνης κ. Παναγιώτης Κωνσταντόπουλος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸ γλυκύφωνόν του φιλάνθρωπος ἐτρέλλαινεν ἄλλοτε καὶ τῆς πρὸ ψυχραῖς κοπέλαις. Ἰδοὺ τώρα ὅτι καὶ ἡ Μανσούρα ἀκόμη ἔβαλε τὰ γυαλιὰ τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τῆς Φιλαρμονικῆς αὐτῆς Ἐταιρείας διότι αἱ Ἀθηναῖαι ἀπὸ τοῦ Οὐκνῆτου τοῦ μακαρίτου μουσικοῦ συλλόγου Ὀργεῶς δὲν κατώρθωσαν νὰ ἔχουν ἐν τοιοῦτον μουσικὸν κέντρον, μόνη δὲ ἡ Ἐπτάνησος βγάζει τὴν Ἑλλάδα ἀσπροπρόσωπη ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡμεῖς μετὰ καλλιτεχνικῷ ἐνδιαφέροντος θὰ παρακολουθῶμεν τὴν πρόοδον τοῦ ἐν Μανσούρᾳ μουσικοῦ ἰδρύματος καὶ θὰ μεταδιδώμεν τοῖς φιλομούσοις ἀναγνώσταις ἡμῶν πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν ὀρειλομένην εἰς τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτὴν μας. Τὴν Μανσούραν τοῦλάχιστον ἄς ζηλεύσῃ ἢ παρ' ἡμῖν τὴν μουσικὴν θεραπεύουσα νεολαία καὶ ἄς προσβῇ εἰς τὴν ἰδρυτικὴν παρομοίαν ἐταιρείαν ἀνάπτουσα φανὸν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ διογενικῶς ζητοῦσα, ὡς πρόεδρόν της, ἕνα Thompson

Αὐλός.

ΜΕΤΑΞΥΜΑΣ

Εὐχῶν τὸ ἀνάγνωσμα!

Τὸν ἀγαπητὸν αὐθέντην τῆς Νονᾶς κ. Γιάγκον Καμπούρογλον, εὐχόμεθα νὰ δοῦμε τοῦ χρόνου διπλοῦν μετὰ τὴν Νονᾶ μας ὀκτάδιπλη!

Στοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους, στοὺς εὐφύεις καὶ αἰσθηματίας νέους, Γιάγκον Κ. Σταυρόπουλον τὸν Περαιώτη καὶ Γιάγκον Εὐστράτιον τὸν Συμυρινὸν, τὴν κρέμα καὶ τὸν κοσμὸν τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς, εὐχόμεθα τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ, τὸν Μωαμεθανικὸν Παράδεισον μ' ὅλο τὸ οὐρὶ του καὶ ταχεῖαν στέψιν μετὰ τῆς ἐρατεινῆς μνηστῆς των... Ἐπιστήμη.

Στὸν μεγαλόκαρδον καὶ ἀφεντάνθρωπο ἀδελφόν μας Γιάγκον Ἰω. Πιροβέγγιον ἕνα καντάρι... κοσμοπαιαῖς καὶ τὰ πλοῦτη πέντε τοῦλάχιστον Κρίσων! Εἰς τοὺς γείτονας φίλους Ἰωάν. Σόλινα καὶ Ἰωάν. Κατσάρην γλυκεῖαν ὑπαρξίν.

Καὶ εἰς μίαν ἐξόριστον ψυχὴν, εἰς ἕνα ξανθὸν διὰ βολὸν μονάζοντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀκολάστου... πουργιῶ του μακρὰν, πολὺ μακρὰν; τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἀθίδων, τὴν Μακεδονίαν ἐλευθέραν, τοὺς φίλους του μετὰ παράδες καὶ τῆς μελαγχρινῆς μετὰ καρδίᾳ! Ἀμὰν Γιαραμπῆ.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

70 — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ — 70

Ὁργανέττα χειροκίνητα, ἐκτελοῦντα ὑπὲρ τὰ 1000 εὐρωπαϊκὰ τεμάχια καὶ τὰ ἐκλεκτότερα τῶν ἑλληνικῶν, κατάλληλα διὰ συναναστροφῆς οἰκογενειακῆς καὶ χερρὸς πωλοῦνται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι

εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἐκομισθησαν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης πλοῦσαι συλλογαὶ λαϊμοδετῶν, ρεϊρικτιῶν, ἀρωμάτων, μύλων, σαπῶνων καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὀκλαλωπισμὸς.

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 = Ὀδὸς Κολοκοτρώνη = 58
Μόνον ἐν τῷ καταστήματι τοῦ τῷ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ χειροκίνητα ὄργανεττα, ἔπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα. Ἐπίσης ἐπισκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν. Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μετὰ δοκιμῆν.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΑΡΙΛ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 = Ὀδὸς Αἰόλου = 177

Ἐν τῷ πιλοποιεῖῳ τοῦτῳ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροτάτων τεχνιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ. Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθόλα τέλειοι καὶ ὅμοιοι τῶν εὐρωπαϊκῶν. Ἐν αὐτῷ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὐρῆ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖλον καὶ πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΚΩΝ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ

(Ὀδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νίκης)

Παρὰ τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας, γάμους κλπ. ΠΑΓΩΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῷ ταχύτατα καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν. FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστείων. BRIOCHES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασβούργου καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τελειότητος

ΕΝ Τῷ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕῖῳ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ὀδὸς Ἑρμοῦ κάτωθεν τοῦ ζενοδοχείου ἢ Βιέννη

Ἐκομισθησαν ἐσχάτως ἐκ Βορῶν διάφορα γνήσια εὐρωπαϊκὰ ποτὰ τοῦ περιφήμου ἐργοστασίου Φερλαίν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίως κονικὰ διαφόρων ποιότητων τιμώμενα ἀπὸ 3 ἕως 20 δραχμῶν ἐκάστη φιάλη, ΣΑΡΤΡΕΖ, ΒΑΝΙΛΛΙΑ, ΚΑΚΑΟ, ΚΕΡΑΣΟ καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ποτῶν πρὸς δὲ Γόμα ἀραβικὴ πρὸς 4 καὶ πρὸς 7 1/2 δραχμ. ἐκάστη ὀνῆ· καραμέλαι γνήσιαι ἐκ γόμας καὶ ἀλτέας καὶ ἅπαντα τὰ χρεώδη διὰ Ζαχαροπλάστας. Ἐν τῷ ἰδίῳ καταστήματι κατασκευάζονται λουκούμια διαφόρων ποιότητων, Κομφέτα, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους γλυκίσματα ὡσαύτως στολίζονται μετ' ἀπαρμιλλοῦ τέχνης ὄμοιοι δίσκοι διὰ μνημόσυνα.

Τιμὰὶ λίαν συγκαταβατικαί.

ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ τοῦ ΩΔΗΓΙΟΥ τῆς ΒΙΕΝΝΗΣ ἔχουσα ὄρας διαθέσιμους καὶ φέρουσα τὰς ἀρίστους συστάσεις, ζητεῖ παραδόσεις διὰ κλειδοκύμβαλον, ὡς καὶ διὰ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον.

Ἐπαρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ «Ἑραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Νικίου καὶ Μιλτιάδου ἀρ. 15.

Συνοιστᾶται ἰδιαιτέρως τὸ ραπτικὸν τοῦτο κατάστημα, διὰ τὴν φιλόκαλον καὶ στερεὰν αὐτοῦ ἐργασίαν, τὴν ταχύτητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ μετρίτητα τῶν τιμῶν, δι' ὧν πάντων ἀπέκτησε καὶ διατηρεῖ πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν. Παρακολουθοῦν τὴν ἐν Εὐρώπῃ πρόσθετον τῆς τέχνης κόπτι τὰ ἐνδύματα πάντοτε κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν καὶ δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλέον συρμωμένοντα νέον.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὀδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Π. Μωραΐτου

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται Κονσέρβαι ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθεῖσαι ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐργοστασίου LOUIS FRERES ἤτοι Σαρδέλαι διαφόρου μεγέθους, Μπιζέλια, Ἀμανίται, Σπαράγγια, Μευστάρδαι κλπ. πρὸς τούτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ Βανίλια. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κονσέρβαι ἐγχωρίου κατασκευῆς ἤτοι Μελιτζάνες, Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιοι Οἶνος ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ πρὸς 70 λεπτὰ τὴν ὀκλιν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταύρωσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦτῳ εὐρίσκονται ἔτοιμα παντὸς εἶδους ὑποδήματα δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἐτοιμῶν ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι. Ἡ μεγάλη πελατεία ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν τιμῶν τοῦ.